

VISI IR GRĒKOJUŠI

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom.1:16,17,22-32; 2:1-10, 17-23; 3:1,2,10-18,23.

ATMIŅAS PANTS:

„Visi ir grēkojuši, un visiem trūkst dievišķās godības.” (Rom.3:23)

Tikai atzīstot savu netaisnīgumu, cilvēks sajūtīs nepieciešamību tapt taisnotam (Dievs grēcinieku pasludina par taisnu Savās acīs). Tādēļ Pāvilam pirmais taisnošanas solis ir, ka cilvēks sevi atzīst par bezspēcīgu, bezcerīgu grēcinieku. Izvēsumā Pāvils vispirms šo argumentu ilustrē ar pagānu izvirtību. Šie cilvēki tik zemu krituši tādēļ, ka no savām atmiņām izdzēsuši Dievu. Tad Pāvils parāda, ka arī jūdi ir tikpat slikti, tādējādi uzsverot, ka neviens sevi nevar glābt ar labiem darbiem.

Elena Vaita izteikusies visnotaļ nepārprotami: „Nevienam nevajadzētu pieņemt aprobežoto, šauru skatījumu, ka jebkādi cilvēka darbi varētu kaut vismazākajā mērā attaisnot vai palīdzēt remdēt viņa pārkāpumu parādu. Tie ir nāvējoši maldi. Ja jūs to saprastu, jūs pārtrauktu dzīvot ilūzijās un ar pazemīgām sirdīm meklētu salīdzināšanu par saviem grēkiem.

Ši doma joprojām nav skaidri izprasta, jo tūkstošu tūkstošiem, kas apgalvo, ka ir Dieva bērni, patiesībā ir ļaunā bērni, jo paļaujas vienīgi uz saviem darbiem. Dievs vienmēr ir prasījis labus darbus, to prasa bauslība, bet, tā kā cilvēks ir grēkojis, viņa labie darbi ir bezvērtīgi. Uzvarēt var vienīgi Jēzus taisnīgums. Kristus ir spējīgs visus glābt, jo Viņš dzīvo, lai mūsu labā kalpotu kā starpnieks.” (Elenas Vaitas komentāri, „SDA Bībeles komentāri”, 6.sēj., 1071.lpp.)

Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 17.jūlijā.

NEKAUNĒTIES NO EVAŅĢĒLIJA

„Es nekaunos Kristus evaņģēlija dēļ; tas ir Dieva spēks par pestīšanu ikvienam, kas tic, jūdam visupirms un arī grieķim. Jo tajā atklājas Dieva taisnība no ticības uz ticību, kā rakstīts: no ticības taisnais dzīvos.” (Rom.1:16,17) Kā Jūs saprotat šos pantus? Kā Jūs savā dzīvē esat piedzīvojuši šajā rakstvietā pausto apsolījumu un cerību? _____

Šajā rakstvietā minēti vairāki atslēgas vārdi:

1. **Evaņģēlijs.** Šis vārds tulkots no grieķu valodas vārda, kas burtiski nozīmē „laba vēsts” vai „labas ziņas”. Šis vārds var tikt attiecināts uz jebkuru labu ziņu; bet, tā kā šajā rakstvietā tā ir daļa no frāzes ar vārdu „Kristus”, tas nozīmē – „labā vēsts par Mesiju” (vārds „Kristus” grieķu valodā nozīmē „Mesija”). Labās ziņas ir, ka Mesija ir ieradies un, ticot Viņam, cilvēki var tapt glābti. Pestīšana atrodama Jēzū un Viņa nevainojamā taisnīgumā, nevis sevī, pat ne Dieva bauslībā.

2. **Taisnība.** Šis vārds nozīmē – būt „taisnam” ar Dievu. Vēstulē romiešiem šim vārdam ir īpaša nozīme, kuru atklāsim, turpinot pētīt šo vēstuli. Jāuzsver, ka Rom.1:17 šis vārds ietverts frāzē: „Dieva taisnība.” Tas ir taisnīgums, kas rodas no Dieva, taisnīgums, kuru pats Dievs ir nodrošinājis. Kā redzēsim, tā ir vienīgā taisnība, kura ir pietiekami laba, lai mums nodrošinātu mūžīgās dzīvības apsolījumu.

3. **Ticība.** Šis rakstvietas ietvaros grieķu valodā šeit ir „pisteuo” (ticēt) kā darbības vārds vai „pistis” (ticība) kā lietvārds. Turpinot pētīt Vēstuli romiešiem, tiks atklāta ticības nozīme saistībā ar pestīšanu.

Vai Jums kādreiz rodas problēmas ar pārlicību? Vai ir brīži, kad Jūs patiesi apšaubāt, vai esat glābti un vai vispār varētu būt glābti? Kas izraisa šīs bailes? Uz ko tās balstās? Vai iespējams, ka to pamats ir realitāte? Citiem vārdiem sakot, vai iespējams, ka Jūsu dzīvesveids ir pretrunā ar Jūsu ticības apliecību? Ja tā, kādus lēmumus jāpieņem, lai iegūtu Jēzū rodamos apsolījumus un pārlicību? _____

CILVĒKU STĀVOKLIS

Izlasiet Romiešiem 3:23. Kādēļ mums kā kristiešiem šodien ir tik viegli šai vēstij noticēt? Tajā pašā laikā, kas varētu likt apšaubīt šīs rakstvietas patiesumu? _____

Jābrīnās par to, ka ir cilvēki, kuri patiesi apšaubā cilvēka grēcīgumu, to pamatojot, ka cilvēki pēc būtības ir labi. Tomēr problēma rodas no izpratnes trūkuma par to, ko patiesībā nozīmē būt labam. Cilvēki sevi var salīdzināt ar kādu citu un justies labi. Pat mafijas krusttēvs Alkapone salīdzinājumā ar Hitleru bija "svētais". Tomēr, salīdzinot sevi ar Dievu, mēs spētu just vienīgi pāriplūstošu riebumu pret sevi.

Šajā rakstvietā runāts arī par „dievišķo godību”. Šī frāze tulkota dažādi. Iespējams, vienkāršākais tulkojums ir šai frāzei piedēvēt 1.Kor.11:7 atrodamo nozīmi: „Tas [cilvēks] ir Dieva godības attēls un atspulgs.” Grieķu valodā dažos kontekstos vārdu „atspulgs” var uzskatīt par vārda „godība” sinonīmu. Grēks ir izkropļojis dievišķās godības atspulgu cilvēkos. Grēcīgs cilvēks nespēj atspoguļot dievišķo godību.

Izlasiet Romiešiem 3:10-18. Vai šodien kas ir mainījies? Kurš no aprakstiem atbilstu Jums? Kādi Jūs būtu, ja Jūsu dzīvē nebūtu Kristus? _____

Lai cik slikti mēs būtu, mūsu stāvoklis nav bezcerīgs. Pirmais solis ir atzīt savu grēcīgumu un bezspēcību pašiem to mainīt. Šādas pārlicības ieviešanu nodrošina Svētā Gara darbs. Ja grēcinieks Viņam nepretojas, Gars grēcinieku vadīs atbrīvoties no sevis attaisnošanas, izlikšanās maskas un pretošanās Dievam, lai mestos Kristus priekšā un izlūgtos Viņa žēlastību: „Dievs, esi man grēciniekam žēlīgs!” (Lūk.18:13)

Kad Jūs pēdējo reizi sevi pārbaudījāt, izvērtējot savus motīvus, rīcību un jūtas? Piekritīsiet, ka tā var kļūt par visnotaļ sāpinošu pieredzi. Kāda ir vienīgā cerība? _____

NO PIRMĀ LĪDZ DIVDESMIT PIRMAJAM GADSIMTAM

Tuvojoties divdesmitajam gadsimtam, cilvēki dzīvoja ar pārliecību, ka, cilvēce attīstās, ka morāle pieaug un ka zinātne un tehnoloģijas palīdzēs mūs ievest utopiskā laimē. Tika uzskatīts, ka cilvēki būtībā bija ceļā uz ideālu; ka, pateicoties pareizai izglītībai un kontrolētai morālei, cilvēki varētu vērā ņemami uzlabot un attīstīt sevi un sabiedrību kopumā. Tam visam bija jāsākas, cilvēkiem drosmīgi ieējot divdesmitā gadsimta jaunajā pasaulē.

Diemžēl viss neizvērsās kā plānots, vai ne? Divdesmitais gadsimts kļuva par vienu no vardarbīgākajiem un barbariskākajiem gadsimtiem visā cilvēces vēsturē – pie tam, lai cik ironiski tas arī nebūtu, lielā mērā pateicoties zinātnes attīstībai, kas darīja iespējamu nogalināt cilvēkus nebijušos apmēros.

Kur bija problēma?

Izlasiet Rom.1:22-32. Kā šajā rakstvietā pirmajā gadsimtā rakstītās lietas redzam atspoguļojamies šodien, divdesmit pirmajā gadsimtā? _____

Cilvēces novēršanās no Dieva pavēra grēka, maldu un degradācijas slūžas. Šodien katrs no mums dzīvo ar šīs problēmas sekām. Patiesībā, ja mēs katru brīdi nenododam sevi Dieva rokās, arī mēs kļūstam par šīs problēmas daļu.

Pievērsiet īpašu uzmanību Rom.1:22,23. Kā šis princips izpaužas šodien? Ko cilvēki šajā gadsimtā, atsakoties no Dieva, pielūdz un idealizē Viņa vietā? Un kā, to darot, viņi kļuvuši par muļķiem? Dalieties savās atbildēs Sabatā, Bībeles studiju grupā. _____

JŪDI UN PAGĀNI KOPĀ

Vēstules romiešiem 1.nodaļā Pāvils konkrēti runā par to pagānu grēkiem, kuri sen jau novērsuši skatu no Dieva, tādējādi aizraujoties ar visnotaļ degradējošām un zemiskām darbībām.

Bet tas nenozīmē, ka viņš nebūtu nepievērsis uzmanību arī saviem tautiešiem. Neskatoties uz tiem dotajām priekšrocībām (Rom.3:1,2), arī viņi bija Dieva likumu nosodīti grēcinieki, kuriem nepieciešama Kristus glābjošā žēlastība. Šajā ziņā – kā grēcinieki, Dieva bauslības pārkāpēji un ar katastrofālu vajadzību pēc dievišķās žēlastības, lai tiktu glābti, – jūdi un pagāni ir vienādi.

Izlasiet Romiešiem 2:1-3, 17-24. Par ko Pāvils brīdina? Ko mums visiem, jūdiem un pagāniem, vajadzētu no šī brīdinājuma iegaumēt? _____

„Nepiedomājieties, ka esat labāki par citiem cilvēkiem, un nekļūstiet par viņu tiesnešiem! Tā kā jūs nespējat saredzēt rīcības motīvus, jūs nevarat otru tiesāt, kritizējami jūs izsakāt spriedumu paši sev, jo ar to parādāt, ka esat sātana, brāļu apsūdzētāja, biedri.” (Elena Vaita, „Laikmetu ilgas”, 253.lpp.)

Bieži vien ir ļoti viegli saskatīt citu cilvēku grēkus un norādīt uz tiem. Tomēr tik bieži mēs paši esam vainīgi tajos pašos grēkos, ja ne vēl ļaunākos. Problēma ir tur, ka mēs cenšamies uz sevi neskatīties, bet likt sev justies labākiem, sevi salīdzinot ar citiem.

Pāvils ar to nesamierinājās. Viņš savus tautiešus brīdina netiesāt pagānus, jo arī viņi paši – jūdi – bija grēcinieki, par spīti izredzētās tautas statusam, un dažos gadījumos pat vainīgāki par pagāniem, kurus tie tik viegli nosodīja, jo uzskatīja, ka viņiem kā izredzētai tautai ir dota lielāka apgaismība kā citām tautām.

Ar to visu Pāvils centās parādīt, ka neviens no mums nav taisns, neviens neatbilst dievišķajam standartam, neviens nav iedzimti labs vai iedzimti svēts. Jūds vai pagāns, vīrietis vai sieviete, bagāts vai nabags, dievbijīgs vai Dieva noliedzējs – mēs visi esam nolemti un, ja nebūtu evaņģēlijā atklātās Dieva žēlastības, nevienam nebūtu nekādu cerību.

Cik lielā mērā Jūs esat liekulis? Cik bieži, pat ja tikai savā prātā, jūs citus nosodāt par lietām, kuras arī jūs paši darāt? Kā, ņemot vērā šeit Pāvila teikto, iespējams mainīties? _____

ATGRIEŠANĀS

Kāds piecgadīgs zēns pagrūda savu māsu. Vecāki lika zēnam pateikt, ka viņš to nožēlo. Viņš to negribēja teikt un, ar vienu mutes kaktiņu, bez jebkādas nožēlas vai patiesām jūtām viņš gandrīz nedzirdāmi nomurmināja: „Piedod.” Tā noteikti nebija patiesa nožēla.

Paturot šo stāstu prātā, izlasiet Rom.2:4: „Jeb tu pārproti Viņa neizsmejamo laipnību, pacietību un lēnību, nesajēgdams, ka Dieva laipnība tevi vada uz atgriešanos?” Kāda vēsts šajā rakstvietā atrodama arī mums? _____

Ievērosim, ka Dieva laipnība grēcinieku nevis piespiež, bet vada uz atgriešanos. Dievs nepielieto varu. Viņš ir bezgalīgi pacietīgs un visus cilvēkus velk pie Sevis ar mīlestības palīdzību. Piespiedu atgriešanās taču iznīcinātu atgriešanās mērķi, vai ne? Jo, ja Dievs atgriešanos uzspiestu, vai visi nebūtu glābti, jo kādēļ gan Viņam dažus piespiest, bet citus nē?

Kas notiek ar tiem, kuri pretojas Dieva mīlestībai, atsakās atgriezties un turpina dzīvot nepaklausībā? Rom.2:5-10. _____

Gan šajā rakstvietā, gan cituviet Vēstulē romiešiem Pāvils uzsver labu vārdu nozīmi. Taisnošanu ticībā bez bauslības darbiem nekad nedrīkstētu uzskatīt par pierādījumu, ka kristīgajā dzīvē nav vietas labiem darbiem. Piemēram, 7.pantā aprakstīts, ka glābšana pieder tiem, „kas neatlaidīgi dara labu un meklē godu un atzinību Dieva priekšā”. Lai gan ar cilvēciskām pūlēm un darbiem nevar iegūt pestīšanu, tā ir daļa no kopīgās glābšanas pieredzes. Grūti izprast, kā cilvēks, lasot Bībeli, var gūt pārliecību, ka darbiem un rīcībai nav nekādas nozīmes. Patiesai, brīvprātīgai nākšanai pie Kristus vienmēr sekos apņemšanās pārvarēt klupšanas akmeņus.

Cik bieži Jums ir atgriešanās un grēku nožēlas attieksme? Vai tā ir patiesa, vai arī Jūs savus trūkumus, nepilnības un grēkus vieglprātīgi nobīdāt malā, par tiem daudz nedomājot? Ja uz Jums attiecas otrais variants, kā iespējams panākt pārmaiņas? Kādēļ vispār būtu jāmainās? _____

TURPMĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā „Kristus līdzības” izlasiet nodaļas „Kunga vīna kalns” (173.lpp.). Grāmatā „Ceļš pie Kristus” izlasiet nodaļas „Dieva mīlestība pret cilvēku” (5.lpp.) un „Grēciniekam vajadzīgs Kristus” (14.lpp.); grāmatā „Dziedinošā kalpošana” – nodaļu „Saskarsme ar citiem cilvēkiem” (492.lpp.) un „Liecības draudzei” 5. sējumā nodaļu „Sātana aģenti” (146., 147.lpp.).

„Daudzi attiecībā uz savu sirds stāvokli tiek maldināti. Viņi neaptver, ka, pāri visam, sirds pēc dabas ir nodevīga un neizsakāmi ļauna. Viņi sevi ieskauj savā taisnīgumā un jūtas apmierināti, sasniedzot pašu uzstādītu cilvēka rakstura standartu. Tomēr viņi atrodas tālu no dievišķā standarta un vieni saviem spēkiem nevar sasniegt Dieva prasības.” (Elena Vaita, „Izmeklētās vēstis” 1.sēj., 320.lpp.)

„Man tika atklāts pasaules šausminošais stāvoklis. Visur valda netikumība. Šī laikmeta īpašais grēks ir izlaidība. Nekad iepriekš netikumība nav bijusi izrādīta tik klaji kā šodien. Šķiet, ka cilvēki ir notruilinājušies, un vērtību un patiesas dievbijības sekotāji drosmi zaudējuši tās kļājo uzbrukumu, spēka un visaptverošās būtības dēļ. Valdošā netiklība neietver vien neticīgos un zobgaļus. Mēs vēlētos, kaut tā būtu, tomēr tā nav. Vainīgi ir daudzi cilvēki, kuri sludina Kristus reliģiju. Pat daudzi, kuri sludina gaidām Viņa atnākšanu, ir tikpat nesagatavoti šim notikumam kā Sātans. Viņi sevi neatbrīvo no jebkāda piesārņojuma. Viņi tik ilgi kalpojuši savām iekārēm, ka viņu domām ir dabīgi būt nešķīstām un iztēlei – samaitātai.” (Elena Vaita, „Liecības draudzei”, 2.sēj., 346.lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Bībeles studiju grupā pārrunājiet atbildes uz otrdienas lasījuma noslēgumā atrodamajiem jautājumiem. Kā šis princips izpaužas mūsdienu sabiedrībā?

2. Vēlreiz pārlūkojiet piektdienas lasījumā iekļauto otro Elenas Vaitas citātu. Ja tajā saskatāt sevi, kāda ir atbilde? Kādēļ ir svarīgi izmumsa brīžos nepadoties, bet turēties pie Dieva apsolījumiem – vispirms piedošanas, tad šķīstīšanas? Kurš vēlas, lai Jūs uz visiem laikiem paziņotu: „Nekam nav jēgas. Esmu bezcerīgs. Mani nekad nevarēs glābt, tādēļ vienkārsi padošos?” Vai Jūs klausīsiet sātanam vai Jēzum, kurš mums saka: „Es tevi nepazudinu; ej un negrēko vairs!”? (Jāņa 8:11)

3. Kādēļ mums kā kristiešiem svarīgi izprast cilvēces grēcīgumu un izvīrtību? Kas varētu notikt, ja par šo skumjo, bet patieso realitāti aizmirsīsim? Kādas kļūdas mēs varētu pieļaut, balstoties uz nepareizu sava patiesā stāvokļa izpratni?